

"Tejk mí houm, kántryrouds, tejk mí houm," zpívalo rádio a my seděli na mezi nad rybníkem Záhořákem, husy měly po létě plavená křídla, bosýma tlapkama jsme přešlapovali ve voňavé trávě a poslouchali, jak se ten vodopád tónů a hlasů přelévá k nám, do krajiny našeho dětství, kde byl vzduch jasný a čistý jako sklo a ostrý jako nůž, nebe vysoké a k uzoufání nekonečné, nad námi plné andělské modři a nad obzorem stříbrné až oči bolely, kolem nás se jako med táhla nálada amerických zlatých plání se vzdálenými vrcholky Skalnatých hor, věnce ze slziček Panny Marie voněly po končících prázdninách a my zpívali spolu s rádiem "Kántryrouds, tejk mí houm", když v něm najednou zaškrundalo a hlas s notami se tichounce poskládal do korun nezralých jabloní, zůstala jen ta vzpomínka na nedozírné pláně a nápad, že budeme taky nosit širáky a lasa a boty s cvočkama jako kaubojové tuhle v kině, budeme zpívat "Tejk mí houm, kántryrouds", až se dostaneme do světa. Do světa pro nás znamenalo do Nepomuka, co byl za třemi kopci, anebo do Klatov, které sice byly jen o fous dál, ale už to byl velký svět, protože tam byl dokonce hotel a mumie.

Ke zpěvu je potřeba kapela, ale otázka kdo a hlavně na co bude hrát byla do značné míry ovlivněna nabídkou místního hračkářství, kde prodávala vzteklá paní Petru, která se na nás sice pořád mračila, ale zato okamžitě odhalila naše plány a bez zábran nás práskla rodičům. Tušila, že nával deseti dětí najednou, kdy všechny chtěly bubínky, trubky a tamburíny, bude mít za sebou nějakou nekalost. Rodiče se znali, takže vyšetřování začalo ještě před slavnostním založením naší kapely v opuštěné márnici. Zapřeli jsme, co se dalo, a na místě, které svojí pochmurností zavazovalo k vážnosti, jsme tu budoucí slávu světa pojmenovali Blekenvajt, protože to znělo tak nádherně tajemně, skoro jako kántryrouds, a navíc nám to poradil děda Maňas, co sice byl víc v hospodě, než doma, ale byl náš kamarád a jeho nápady byly báječně krásné skoro jako naše.

Kamarádili jsme taky se starším bráchou sousedů Mirenky, poněvadž měl gramofonovou desku, kde bylo plno podobných písniček jako ta naše Tejk mí houm, a dokonce jsme jim rozuměli, takže během krásného konce měsíce srpna jsme snad tisíckrát sjížděli z ranče Ypsilon dolů k řece, cestu z Kentaky do Tenesí jsme znali tón po tónu a nikdo se neuměl tak skvěle držet v sedlech jako my, když jsme se hnali zlatými pláněmi k El Pasu, a na obzoru zářily vzdálené vrcholky šumavských hor, když odpadalo jedno bytelné kolo po druhém a v Dakotě při výplatě cinkaly dolary. Michal Majerů byl první, kdo si udělal ze starých záclon přímo kaubojské pláště až na paty, nosil se v tom po ulici a chtěl, abychom mu říkali Šetrhend, a naše babička, co ten film o kaubojích neviděla, tvrdila, že vypadá jak strašidlo, což byl pochopitelně nesmysl. A taky jsme se strašlivě pohádali, kdo bude dělat zpěvačku, protože Šetrhend chtěl, aby to byla právě Mirenka, protože měla dlouhé vlasy a protože ji miloval, ale všechno dopadlo jinak. "Táhni, zrůdo zelená," křičela Miruna a vypadala, že půjde žalovat, to proto, že její babička si nepřála, aby kamarádila s uličníkem Majerů a dělala tak ostudu po celém městečku, a Mirka byla až moc poslušná. A tak jsem nakonec zpěvačku dělala já neposlucha, měla jsem ve vlasech plno slunce a zlata, že mi dokonce říkali Pilarka, zpívala jsem jako o závod a před námi

Blekenvajt a kántryrouds

Napsal uživatel Eva Süssová-Obůrková
Neděle, 01 Říjen 2000 01:00

se otevíral svět, veliká pódia, z nichž budeme jednou hrát a zpívat tu naši Kántryrouds, davy budou šílet, nosit nás na ramenou, zpívat s námi a my se budeme topit ve slávě. Všechny písničky jsme už uměli zpaměti; to léto žily s námi a my svými hlasy napodobovali umíráček, který k nám z dálky zněl za starého kamaráda Frankieho, v malém městě na kraji pouště zrovna zasedli k obědu, v Texasu rozkvétaly žluté růže, na Aljašku konečně přišlo jaro a já se těšila, že v mlžných horách na konci štreky jednou potkám svoji velikou lásku.

Jenže láska zatím zůstala schovaná za modrou horou a modrými lesy, zato až do konce srpna městečko prožívalo pomyslné peklo, v němž rachotily bubínky, pištěly trubky a nakráplě tamburíny cinkaly stejně falešně jako ty dolary v Dakotě; v noci vřískaly kočky a ve dne Blekenvajt, jabloně hrůzou opadaly, švestky zůstaly zelené a jednatřicátého srpna byl najednou všem radostem konec a k dovršení všeho začalo ten rok poprvé chumelit. Bylo nás deset, deset přátel na život i na smrt, deset rušitelů veřejného pořádku, deset dětí většinou školou povinných, z Plzně, Prahy, Příbrami i Klatov. Jednatřicátého srpna večer odjel poslední prázdninový autobus toho roku a koncová světla vlečňáku odblikala poslední sbohem městečku, které se v závojích babího léta pozvolna strojilo k podzimním uplakaným karnevalům. Stála jsem uprostřed moře střevíčnicků - pantoflíčků, v náručí držela panenku Janu a dívala se někam daleko, kam to až dovolily lesy Háj a Buzrakov, nebe bylo temně modré a zapadající slunce zlaté, za mými zády se točil kolotoč a trpaslík v jeho středu se ukláněl na všechny strany, protože nic jiného neuměl. A v dálce, v lukách, jakoby potichu hrálo staré babiččino rádio tu kouzelnou písničku "Tejk mí houm, kántryrouds, tejk mí houm," a já najednou pochopila, že ta písnička vůbec není cizinecky, ale že jí moc dobře rozumím. Klekla jsem si mezi bílé kytky, co rostly jen tam kolem kolotoče a pak ještě na hřbitově, nikde jinde jsem je jindy neviděla, a čekala, až mi ta cesta přivede zpátky moje kamarády s naší slavnou kapelou, a spolu s nimi přijde i léto 1973, kdy mi bude konečně šest a začnu taky chodit do školy.

povídka získala cenu v literární soutěži Trapsavec 1989